

[Schmidt.]

mølsel om Arealets Størrelse til saadanne Havelodder — der jo ikke kan være tilnærmelsesvis saa store som Husmandsbrugene —, paa omtrent 2000—2500 m². Jeg holder det for heldigt at henlede det offentlige Opmærksomhed paa denne Mulighed, der efter alt, hvad jeg ved, ikke er blevet udnyttet paa den Maade, den i Grunden skulde.

Jeg behøver vel ikke særlig at fremhæve, at jeg, som jeg allerede har udtalt under Behandlingen af tidligere Lovforslag, har mine Betænkeligheder overfor Bestemmelsen i § 1, 2det Stykke, om, at Jorden skal udstykkes efter de Regler, der findes i Loven om Overtagelse af Jord i offentligt Eje; der staaer jo ogsaa Bestemmelsen om Ekspropriation. Jeg har vendt mig netop imod den og særlig ogsaa af den Grund, at den efter min Mening er ganske umulig i et nationalt delt Omraade, et Grænseomraade som dernede. Jeg vil gerne i denne Anledning stille det bestemte Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister, om han ikke bifalder den Anskuelse, at denne Ekspropriationsbestemmelse ikke maa komme til Anvendelse i et nationalt delt Omraade; jeg antager i Grunden, den højtærede Landbrugsminister bifalder dette. Jeg vil gerne tillige i den Anledning sige, at jeg fuldt ud slutter mig til, hvad flere ærede Talere har sagt — jeg husker, at det ærede Medlem Hr. Chr. Ernst Christensen kom med det Ønske, og det ærede Medlem Hr. Ulrich, saa vidt jeg husker, ogsaa — at der maa gives Adgang til frit at vælge Ejendomsformen, enten frit Eje eller Statsfæste. Jeg holder dette for rigtigt.

Det har jo været stærkt medbestemmende ved Affattelsen af dette Lovforslag, at det er bestemt for et Grænseomraade. Da Forslaget i Forsommeren første Gang blev fremlagt for det høje Ting, udtalte den fhv. Statsminister, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, i Diskussionen, at denne Lov jo fik en særlig Betydning derved, at den skulde anvendes i et Grænseomraade, hvor der selvfølgelig forelaa betydelige danske Interesser, og man skulde handle og ikke tale for meget om det. Det ærede Medlem var klog nok, som ogsaa hele Fremlæggelsestalen vidnede om stor Klogskab; det ærede Medlem fremhævede, at selvfølgelig skulde denne Lov ikke være en Indsats i den nationale Kamp, men ved Siden af staaer den anden Udtalelse: at det er for Grænseomraadet, og at Loven derfor har en ganske bestemt Betydning, der staaer danske Interesser paa Spil, man skal handle, man skal ikke tale for meget om

det. Og dertil svarer ogsaa Kendsgerningerne nøjagtigt. Man har allerede faaet Bemyndigelse til straks at handle, det vil sige til at købe Jord, og naar man følger med i det, er det ganske klart, at man overvejende hør købt tyske Ejendomme. Det er en Kendsgerning, der slet ikke kan benægtes; jeg konstaterer det kun, og ærede Medlemmer kan derfor forstaa, at vi har vor Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold.

Nu kunde jeg tænke mig, at man vilde sige: Ja, du er da den sidste, der kan undre dig over, at vi træffer Foranstaltninger dér, for det er netop dig, der ikke vil, at Grænsen skal ligge fast, men kræver en ny Afgørelse. Jeg skal dertil ganske kort svare: Ja, jeg har altid ønsket, at der trækkes en Grænse, som kommer til at hvile paa en Overenskomst mellem de to Naboer; det tror jeg vil være en fastere og sundere Basis for, at Grænsen kan komme til at ligge fast. Og jeg vil dertil føje, og det lægger jeg særlig Vægt paa, at jeg tror, man kommer desto lettere og desto hurtigere til en saadan Overenskomst, jo mere man paa begge Sider af Grænsen værner sig til paa det nøjeste at respektere den nationale Stilling, der er til Stede baade paa det kulturelle Omraade og ogsaa paa dette Jordspørgsmaals Omraade. Nu er Forholdet jo det, at der gives ikke blot en Statsgrænse, men der gives ogsaa en Folkegrænse, og disse to Grænser er af meget forskellig Art. En Statsgrænse er en Linie, en Folkegrænse er meget flydende, og Stillingen er jo den, at den tyske Folkegrænse gaar betydeligt ind i det danske Statsomraade, ligesom jeg gerne anerkender, at den danske Folkegrænse gaar betydeligt ind i det tyske Statsomraade. Disse Grænser maa lige saa fuldt respekteres som Statsgrænsen, og naar det ærede Medlem Hr. Holstein fandt Anledning til i en stor politisk Debat at beklage, at den tyske Stat ikke havde anerkendt den nuværende Grænse, kunde jeg jo have Grund til overfor det ærede Medlem at klage over, at han ikke er rede til at anerkende den Folkegrænse, der gives. For det er jo netop det ærede Medlem Hr. Holstein, der gentagne Gange har slaaet meget stærkt til Lyd for, at man netop burde benytte denne Lovgivning til at varetage den store nationale Opgave, der foreligger dernede. Nu er det selvfølgelig en Ret for det ærede Medlem Hr. Holstein at optage enhver dansk national Opgave, som han holder det for rigtigt at optage, men det, vi maa vende os imod, er, at man blander Lovgivningen